

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: V. A. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2012, č.j. KRPU-85539-20/ČJ-2012-040022-SV,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2012, č.j. KRPU-85539-20/ČJ-2012-040022-SV, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se zajišťuje za účelem správního vyhoštění a byla stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobce ve své žalobě namítá, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil ustanovení § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s ustanovením § 2 a § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce trvá na tom, že při aplikaci ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až § 8 správního řádu. Těmito zásadami jsou především požadavek individualizace správního řízení a správního rozhodnutí stanovený v § 2 odst. 4 správního řádu a princip proporcionality stanovený v § 2 odst. 3 správního řádu. Podle prvně uvedené zásady každý správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. To mimo jiné

implikuje povinnost správního orgánu, aby v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, byly i bez návrhu zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Shromážděné podklady pro rozhodnutí pak sice správní orgán může hodnotit podle vlastního uvážení, je však povinen přitom pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. K zajištění cizince pak může dojít pouze v případech, kdy je takový zásah nezbytný vzhledem ke všem okolnostem případu.

Žalobce trvá na tom, že v daném případě žalovaný pochybil, neboť při omezení osobní svobody žalobce řádně nezohlednil pravomocné usnesení Okresního soudu v Mostě, č.j. 31 PP 17/2012, podle kterého byl žalobce podmíněně propuštěn z trestu odnětí svobody se zkušební dobou trvání tří let s dohledem probačního úředníka a s povinností podrobit se vhodnému programu psychologického poradenství, včetně povinnosti podrobit se testování na přítomnost omamných a psychotropních látek. Žalovaný se při ukládání povinnosti ve formě zajištění nikterak nevyrovnal se skutečností, že žalobce je dle norem trestního práva povinen dodržovat shora popsané povinnosti, které se svým obsahem vylučují s výkonem rozhodnutí o zajištění. V případě jejich nedodržení, tj. nepodrobení se osobnímu dohledu probačního pracovníka a programu psychologického poradenství, by byl jednak žalobci nařízen výkon zbytku podmíněného trestu a jednak by byl zcela zmařen účel trestu, resp. účel podmíněného propuštění, kterým je mimo jiné náprava odsouzeného na základě pravidelného osobního kontaktu s probačním úředníkem. Žalobce trvá na tom, že skutečnost, že žalovaný informoval o zajištění za účelem správního vyhoštění Okresní soud v Mostě, je z tohoto hlediska irelevantní, neboť nic nemění na tom, že je dané rozhodnutí o podmíněném propuštění pravomocné a vykonatelné a žalobce je tak povinen se mu podrobit. Dle žalobce tak vydáním napadeného rozhodnutí o zajištění porušil žalovaný požadavky individualizace správního řízení a proporcionality přijatého rozhodnutí vyplývající ze správního řádu, neboť žalobci uložil povinnost, která je v příkrém rozporu s předchozími pravomocně uloženými povinnostmi. A to přesto, že zákon o pobytu cizinců umožňuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, která se svým charakterem nevylučují s plněním povinností dle norem trestního práva a lépe tak odpovídají okolnostem daného případu. Napadené rozhodnutí tedy dle názoru žalobce neodpovídá okolnostem daného případu a ve světle shora uvedeného se jeví jako nepřiměřené, což ve svém důsledku vede k nesprávné aplikaci ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nezákonnosti celého rozhodnutí.

Dále žalobce namítá porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Domnívá se, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je vzhledem k jeho výroku naprosto nedostatečné, zejména vzhledem k výše uvedeným skutečnostem týkajícím se předchozích pravomocně uložených povinností dle norem trestního práva, které se svých charakterem vylučují s výkonem rozhodnutí o zajištění. Tyto závažné skutečnosti žalovaný při svém rozhodování nijak nezohlednil a napadené rozhodnutí v tomto směru nikterak neodůvodnil. Žalobce se domnívá, že tato skutečnost způsobuje nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvádí, že žalobce zajistil podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný trvá na tom, že žalobce je prokazatelně starší 15 let, bylo mu doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění (doručeno dne 8.4.2012 pod

č.j. SCPP-167/UL-OPK-UL-SV-11-2005) a lustrací v informačním systému bylo zjištěno, že žalobci byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie. Žalovaný je dále přesvědčen, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť žalobce pobýval opakovaně na území České republiky i schengenského prostoru neoprávněně bez cestovního dokladu i bez víza, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, a to celkem v šesti obdobích (8.2.2007-7.7.2008, 5.9.2008-23.10.2008, 27.2.2009-3.4.2009, 3.5.2009-3.2.2012, 1.4.2012-24.11.2012 a 28.3.2012-7.4.2012). Názor, že nepostačuje uložení zvláštního opatření dle žalovaného rovněž odůvodňují skutečnosti, že žalobce nevycestoval v době mu stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany dne 8.2.2007, a ve skutečnosti, že žalobce nepodnikl žádné kroky k legalizaci svého neoprávněného pobytu, neobstaral si náhradní cestovní doklad k vycestování na zastupitelském úřadě Ukrajiny v České republice a že pobýval na území České republiky (schengenského prostoru) přes vyslovené rozhodnutí o správním vyhoštění a dále i přes vyslovený zákaz pobytu na území členských států EU. Dále žalovaný trvá na tom, že je zde nebezpečí, že žalobce by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto nebezpečí žalovaný spatřuje v nerespektování předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění a taktéž v nerespektování zákazu vstupu platného pro území členských států EU (vydaného Spolkovou republikou Německo). Z uvedeného absolutního nerespektování zákona o pobytu cizinců existuje dle žalobce reálné nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále žalovaný uvádí, že žalobce je evidován v informačním systému smluvních států jako osoba, která má platný zákaz vstupu pro území členských států EU podle čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy, kdy zadávajícím státem je Spolková republika Německo a záznam je veden pod č. DP090830010307 0000 1.

Žalovaný dále podotýká, že žalobci po podmíněčném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody byl vystaven výjezdní příkaz, který slouží k vycestování z území České republiky a opravňoval žalobce k pobytu na území České republiky po dobu od 21.3.2012 do 27.3.2012, tedy po dobu dostatečnou pro zajištění (minimálně k podání žádosti) náhradního cestovního dokladu na zastupitelském úřadě Ukrajiny v ČR, což však žalobce neučinil. Žalobci tak byla dána další možnost dobrovolně vycestovat z území schengenského prostoru. Tuto možnost opět nevyužil.

K námitce žalobce ohledně nemožnosti plnění povinností stanovených mu na základě usnesení Okresního soudu v Mostě č.j. 31 PP 17/2012 z důvodu zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců žalobce uvedl, že o zajištění žalobce byl příslušný okresní soud vyrozuměn a tudíž stanovený dohled probačního úředníka je o to jednodušší. Zároveň i stanovená povinnost zdržet se požívání návykových látek bude jednoznačně ze strany žalobce dodržena, neboť takové látky jsou v daném zařízení zakázány. Rovněž není ohrožena žalobcova povinnost podrobit se na výzvu terapeuta nebo probačního úředníka testování na přítomnost omamných a psychotropních látek a dle názoru žalovaného není ohroženo ani splnění povinnosti podrobit se vhodnému programu psychologického poradenství, kdy při projeveném úmyslu splnit tuto povinnost žalobce je možnost eskorty na dané poradenství.

Žalovaný je rovněž názoru, že řádně a náležitě odůvodnil předmětné rozhodnutí a v odůvodnění uvedl své myšlenky a postupy, kterých při odůvodněné napadeného rozhodnutí použil.

Žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení, kde v závěru zdůraznil zejména skutečnost, že momentálně je podmíněčně propuštěn

z výkonu trestu a zajištění mu znemožňuje plnit podmínky podmíněčného propuštění. Dále poukázal na skutečnost, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že se na území České republiky neoprávněně zdržoval v období do 8.2.2007 do 7.7.2008, ale v té době byl od 4.12.2006 do 1.7.2008 ve vazbě a ve výkonu trestu. Dále uvedl, že v rozhodnutí je uvedeno, že se zdržoval na území České republiky neoprávněně od 5.9.2008 do 25.10.2008, ale poukázal na skutečnost, že 26.8.2008 byl nepravomocně odsouzen na 28 měsíců odnětí svobody a požadoval vydání víza za účelem strpění po dobu do skončení odvolacího řízení. Toto vízum mu uděleno nebylo. Dále poukázal na skutečnost, že dle rozhodnutí měl neoprávněně pobývat na území České republiky od 3.5.2009 do 3.2.2010, ale dne 9.7.2009 byl vzat do vazby, ve které byl do 29.1.2010. Dále poukázal na skutečnost, dle napadeného rozhodnutí měl pobývat neoprávněně na území České republiky od 1.4.2010 do 24.11.2010, ale v této době byl ve výkonu trestu ve Spolkové republice Německo. K poslednímu období od 28.3. 2012 do 7.4.2012 uved, že po podmíněčném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody mu bylo vízum uděleno pouze na 6 dnů a ne na 30 dnů, jak požadoval, a v této šestidenní lhůtě nestihl žádným způsobem kontaktovat zastupitelský úřad Ukrajiny za účelem získání dokladů potřebných k vycestování či zajištění legálního pobytu.

Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání uvedla, že plně odkazuje na písemné vyhotovení vyjádření k předmětné žalobě. Dále zdůraznila, že důvody pro zajištění trvají. Byly dle jejího názoru splněny zákonné předpoklady k zajištění cizince za účelem vyhoštění, neboť žalobce evidentně je osobou starší 15 let a bylo mu oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění. Navíc je evidován v informačním systému se zákazem vstupu do Schengenského prostoru, který uložil jiný členský stát Evropské unie. Pověřená pracovnice žalovaného rovněž trvala na tom, že v daném konkrétním případě nepostačovalo uložení zvláštních opatření k vycestování cizince, neboť jak uvádí ve své výpovědi i sám žalobce, nevycestoval po zrušení trvalého pobytu z území České republiky a neučinil tak ani po skončení prvního řízení o azylu. Pověřená pracovnice žalovaného připustila, že v některých obdobích uvedených v rozhodnutí žalobce byl ve vazbě či výkonu trestu a nemohl proto opustit území České republiky, ale to dle jejího názoru nic nemění na tom, že opakovaně pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza v mezidobích, kdy ve výkonu trestu nebo ve vazbě nebyl. K období, kdy žalobce byl nepravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, pověřená pracovnice žalobce uvedla, že na toto období mu v souladu se zákonem vízum za účelem strpění nemohlo být uděleno, neboť zákon připouští udělení takového víza cizinci pouze v případě, že vystupuje v trestním řízení v pozici poškozeného nebo svědka. Pověřená pracovnice žalovaného dále zdůraznila, že v šestidenní lhůtě, na kterou byl žalobci vystaven výjezdní příkaz po podmíněčném propuštění z výkonu doposud posledního trestu odnětí svobody, žalobce žádným způsobem nekontaktoval zastupitelský úřad Ukrajiny. Uvedla, že je běžnou praxí, pokud cizinec doloží kontakt se zastupitelským úřadem a poukáže na delší dobu trvání vystavení potřebných dokladů, že je výjezdní příkaz prodloužen. Žalobce se však ani nepokusil zastupitelský úřad kontaktovat. Dále uvedla, že žalobce po zajištění podal žádost o azyl, ale řízení bylo zastaveno pro nepřipustnost. Dle jejího názoru tedy není tato skutečnost na překážku výkonu správního vyhoštění, neboť odvolání proti tomuto rozhodnutí nemá odkladný účinek.

Na vyjádření pověřené pracovnice žalovaného reagoval žalobce tvrzením, že proti rozhodnutí o zastavení řízení o druhé žádosti o azyl podal odvolání a požádal o přiznání odkladného účinku tomuto odvolání. Dále poukázal na skutečnost, že Krajský soud v Plzni

zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí o azylu dne 8.2.2007 v době, kdy byl ve vazbě a soud to musel vědět. Tímto postupem byl připraven o možnost podat kasační stížnost. K otázce udělení víza za účelem strpění žalobce uvádí, že Policií ČR mu k jeho žádosti bylo písemně sděleno, že na toto vízum nárok má, pokud se vede odvolací řízení v trestní věci a jeho účast při jednání je nutná. Proto také byl na základě této písemnosti propuštěn z vazby.

Na uvedená tvrzení žalobce reagovala pověřená pracovnice žalovaného poukazem na skutečnost, že rozhodnutí o zastavení řízení před Krajským soudem v Plzni bylo vydáno dne 6.2.2007 a dne 8.2.2007 nabylo právní moci. Z toho lze předpokládat, že došlo k řádnému doručení tohoto rozhodnutí. Nepochybně dále dle pověřené pracovnice žalovaného zůstává, že kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí podána nebyla. K otázce víza za účelem strpění uvedla, že z informačního systému cizinecké policie nevyplývá, že by taková žádost ze strany žalobce byla podána. Sice se žalobce odvolává na jakýsi dopis, ovšem tento nebyl předložen, a proto se k němu pověřená pracovnice žalovaného nemůže vyjádřit.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

V souvislosti se zmíněnou dispoziční soud konstatuje, že samotná žaloba byla k poštovní přepravě předána v poslední den zákonné třicetidenní lhůty. Námitky žalobce, které vznesl při jednání soudu týkající se skutečnosti, že v některá období, po která se měl dle napadeného rozhodnutí zdržovat na území České republiky neoprávněně, byl ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, skutečnosti, že mu nebylo uděleno vízum za účelem strpění, ačkoli mu jeho vydání bylo přislíbeno, a skutečnosti, že šesti denní lhůta udělená ve výjezdním příkaze byla příliš krátká k vyřízení dokladů na zastupitelském úřadě, byly vzneseny až při samotném jednání soudu a nebyly vůbec uplatněny v podané žalobě, ačkoli je žalobce uplatnit mohl. Uvedené námitky tedy byly uplatněny po uplynutí zákonem stanovené třicetidenní lhůty, a proto je soud musel vyhodnotit jako opožděné a nemohl se těmito námitkami věcně zabývat.

K polemice účastníků týkající se rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o zastavení řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žalobcoví žádosti o azyl soud podotýká, že toto rozhodnutí nemůže být v žádném případě předmětem daného řízení a proto se k této polemice nebude vůbec vyjadřovat.

Následně soud přistoupil k přezkumu obecně vznesené námitky nepřezkoumatelnosti. Po zevrubném přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a tato námitka je zcela nedůvodná. Proto přistoupil k přezkumu žalobcových věcných námitek.

Zásadní námitkou žalobce uplatněnou v žalobě je, že žalovaný při rozhodování o zajištění za účelem vyhoštění a při posuzování možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nepřihlédl ke skutečnosti, že se žalobce v souladu s usnesením Okresního soudu v Mostě č.j. 31 PP 17/2012 v případě zajištění nebude moci podrobit dohledu probačního úředníka, programu psychologického poradenství a povinnosti testování na přítomnost omamných a psychotropních látek.

V ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo je cizinec evidován v informačním systému smluvních států. Z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že policie při rozhodování o zajištění cizince se musí vypořádat se skutečností, zda k zajištění správního vyhoštění nepostačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, kterými dle § 123b odst. 1 je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Příslušný správní orgán tedy při rozhodování o zajištění tedy musí zkoumat pouze to, zda jsou splněny podmínky pro zajištění cizince a zda nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Právní předpis tedy příslušnému správnímu orgánu neukládá povinnost zkoumat, zda nějaké povinnosti cizince, které mu byly uloženy jiným rozhodnutím, jsou v kolizi s výkonem zajištění. S přihlédnutím k zásadě zakotvené v článku 2 odst. 3 Ústavy České republiky a článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kde je řečeno, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, jiné skutečnosti než skutečnosti uvedené v ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců žalovaný při posuzování otázky možnosti zajištění žalobce ani zohledňovat nemohl. Pokud tedy žalovaný hodnotil možnost uložení zvláštních opatření pouze z hlediska jejich dostatečnosti pro zajištění vycestování žalobce, dle názoru nepochybil a postupoval zcela v souladu se zákonem.

Otázkou, zda v daném případě nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, se žalovaný zabýval a důvody, které jej vedly k závěru, že v případě žalobce skutečně uložení zvláštních opatření nepostačuje, uvedl souhrnně na straně 4 napadeného rozhodnutí. Jako důvody, které jsou příčinou toho, že v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, uvedl žalovaný následující čtyři body:

1. žalobce pobýval na území České republiky (shengenského prostoru) neoprávněně bez cestovního dokladu i bez víza, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, a to v šesti různých obdobích,
2. žalobce nevycestoval v době stanovené mu v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 27.7.2005, č.j. SCPP-167/UL-OPK-UL-SV-11-2005, a to po pravomocném ukončení azylového řízení dne 8.2.2007,

3. žalobce si neobstaral na zastupitelském úřadě svého státu náhradní cestovní doklad k vycestování,
4. žalobce pobýval na území České republiky (shengenského prostoru) přes vyslovené správní vyhoštění.

Žalobce ve své žalobě žádným způsobem nerozporoval skutečnosti, ze kterých žalovaný vycházel při posuzování, zda by postačovalo uložení zvláštních opatření. Dle názoru soudu na základě výše uvedených skutečností žalovaný oprávněně dospěl k závěru, že uložení zvláštních opatření by v daném případě bylo k zajištění vycestování žalobce nedostačující.

Tuto žalobcovu námitku tedy vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou. Pro úplnost pak dále soud uvádí, že se ztotožňuje i s vyjádřením žalovaného, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění samo o sobě není na překážku výkonu povinností uložených mu v rozhodnutí o podmíněčném propuštění z výkonu trestu.

Další námitkou žalobce je námitka, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá požadavkům kladeným na správní rozhodnutí ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. V citovaném ustanovení je uvedeno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Jak již soud uvedl, žalovaný nebyl povinen vypořádávat se při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění s otázkou souladu povinností uložených žalobci v rozhodnutí o podmíněčném propuštění z výkonu trestu. V tomto směru tedy nemohlo dojít k žalobcem namítanému pochybení.

Vzhledem k tomu, že tato námitka nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí je uplatněna velice obecně, nezbyvá soudu, než aby se s ní vyrovnal rovněž ve zcela obecné rovině. Dle názoru soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul veškeré skutečnosti, ze kterých při rozhodování vycházel, dostatečným způsobem popsal skutkový stav a uvedl úvahy, kterými se řídil při interpretaci právních předpisů a zejména při posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění a zda nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince. Rovněž se žalovaný vypořádal i s posouzení otázky týkající se délky trvání zajištění.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo žalovaným dostatečným způsobem odůvodněno v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

Pro úplnost soud uvádí, že při jednání soudu vyšlo najevo, že žalobce v průběhu zajištění podal žádost o azyl. Mezi účastníky je nesporné, že řízení o žalobcově žádosti bylo zastaveno pro nepřipustnost. V takovém případě uplatnění odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o azyl nemá ze zákona odkladný účinek. Vzhledem k této skutečnosti a k délce trvání zajištění žalobce soud dospěl k závěru, že žalovaným stanovená doba zajištění 60 dnů je dostatečnou dobou jak pro pravomocné vyřízení žádosti žalobce o azyl tak i k pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění a k zajištění realizace správního vyhoštění. Soud v dané skutečnosti, nespatřuje překážku, která by znemožňovala naplnění účelu zajištění cizince.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. května 2012

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Petra Beranová